

[Waldorff]

esserede i f. eks. at påtvinge arbejdsgiverne en genansættelse af en tillidsmand eller en sikkerhedsrepræsentant, som bliver fyret, fordi han er ubekvem for en arbejdsgiver.

Så vil jeg sige noget til arbejdsministeren i forbindelse med denne lov. Vi har selvfølgelig været inde på det ved første behandling, men grunden til, at jeg alligevel vil sige noget om det, er, at jeg i hvert fald er blevet opmærksom på et enkelt fagligt område, som står betydelig svagere med hensyn til at opnå en høj organisationsgrad med dette lovforslag, både end jeg selv regnede med – det vil jeg godt indrømme – ved førstebehandlingen, og også end socialdemokratiet har givet udtryk for.

Jeg ved godt, at dette forslag ikke er regeringens eller socialdemokratiets livret, og at man ikke er kommet med det frivilligt; ikke desto mindre rejser det nogle problemer, som man bliver nødt til at forholde sig til, og jeg vil være glad, hvis arbejdsministeren vil gå ind i diskussionen og måske oven i købet vil sige, at det er noget, man vil se på, inden man gennemfører dette lovforslag.

Det drejer sig om hotel- og restaurationsbranchen. Vi kan tage det konkrete eksempel, at omkring halvdelen af hotellerne i København ikke har tegnet overenskomst på en sådan måde, at man er sikker på, at de ansatte er organiseret i fagforeningen. Her vil det være sådan, at § 2, stk. 1, betyder, at selve loven om afskedigelse ikke gælder, hvis man på forhånd er blevet gjort bekendt med, at medlemskab af en fagforening er en forudsætning for ansættelse. Selve paragraffen her betyder altså ideelt, at det er muligt for en fagforening, efterhånden som tiden går, at få organiseret samtlige på en virksomhed. Det er måske heller ikke så stort et problem, hvis der er en klub og der er tillidsfolk på virksomheden, men det er netop ikke tilfældet inden for meget store dele af hotel- og restaurationsbranchen. Måske kontakter en fagforening en virksomhed og siger: vi ønsker, at de folk, der ansættes i fremtiden, skal være medlemmer af en fagforening. Vi vil have en overenskomst på det her område. Men en svag fagforening, som kun lejlighedsvis løber ind i de her sager, og som måske kun hvert andet år kommer og ser på en virksomhed, har ikke nogen mulighed for at sikre, at en sådan aftale med en arbejdsgiver bliver overholdt. Man kan komme i den situ-

ation, at man faktisk ikke ved, hvad den ansatte har fået at vide ved ansættelsen. Har den ansatte fået at vide, at det var en betingelse for at kunne arbejde på det sted, på det hotel eller i den restaurant, at man skulle være medlem af en fagforening? Der kan jo udmærket eksistere en eller anden form for aftale mellem fagforeningen og arbejdsgiveren, men hvis man en dag kommer og siger: hør, du er ikke medlem af en fagforening, og du er ansat efter det og det tidspunkt, hvor du skulle have fået at vide, at du skulle være medlem af en fagforening, så siger den pågældende ansatte: det har jeg aldrig hørt en lyd om, jeg har ikke bundet mig til at ville være medlem af en fagforening, og jeg vil ikke melde mig ind i en fagforening nu. Det er problemet, hvis der er én eller to ud af tyve ansatte, som bliver ansat på den betingelse, fordi de er under pres fra de øvrige ansatte, og der er ikke, så vidt jeg kan se, nogen som helst mulighed for, at den fagforening, som mener at have loven med sig, kan få ret i praksis. Hvis det er tilfældet, er det et enormt problem i dette lovforslag, og det betyder, at virkningerne af lovforslaget er langt, langt videregående, end jeg i hvert fald havde regnet med, da vi diskuterede det her ved første behandling. Specielt vil jeg lige sige, at inden for hotel- og restaurationsbranchens fagforeninger opfatter man det her som et virkelig alvorligt anslag mod deres muligheder for at få organiseret de ansatte på deres virksomheder.

Jeg håber, at der kan falde en kommentar af om det, og selvfølgelig håber jeg mest, at man kan få gjort noget ved det.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skål beklage, at jeg ikke på retmæssig vis havde fået tilkendegivet – i hvert fald var det ikke opfattet – at jeg godt ville have ordet, men det har så den fordel, at jeg samtidig kan svare på de spørgsmål, som venstresocialisterne har stillet.

Jeg skal først sige, at det radikale venstre går imod det ændringsforslag, der er stillet af kristeligt folkeparti, og også ændringsforslag nr. 1, der er stillet af et mindretal i udvalget. Derudover skal jeg blot henvise til den debat, vi i øvrigt har haft om eksklusivaftalerne, og som jeg ikke finder der bør rippes op i her.